

og Lydelighed som: i Hensigtsmæssighed, og at der efter min fuldkomne Overbevisning ikke i det foreliggende Lovudkast forekommer noget Nyt, som er godt, og intet Godt, som er nyt, det vil sige, som ikke forhen stod i Værnepligtsloven. Jeg finder dernæst, at Lovudkastets § 21, naar Landhæren heri findes indbeelt i Linien og Forstærkningen, istedetfor i den staaende Hær og Forstærkningen, og den staaende Hær atter i Linien og Krigsreserven, og naar det endvidere deri hedder, „at, det udfærdige Mandskab de sidste 4 Aar i Fredstid ikke kan indkaldes til Tjeneste og kun een Gang til Øvelse, samt at de 8 Aars Tjeneste bliver regnet fra 1ste Januar i det Aar, for hvilket Udfærdigingen er foregaaet,“ strider imod Organisationsplanen, saavel som og at Lovudkastets § 20, der skal svare til Værnepligtslovens § 24, strider imod de aarligt udgaaende Udfærdigingslove. Naar jeg dernæst paa samme Maade sammenligner den foreliggende Lov, som Søværnepligtslov betragtet, med Loven af 12te Febr. 1849, Capitel 3, som handler om Værnepligt med Hensyn til Søkrigstjeneste og de hidtil gjældende Bestemmelser, navnlig Spindrulleringsloven af 8de Januar 1802, da finder jeg, at det førstnævnte Lovudkast ikke alene i Fuldstændighed og Klarhed staaer tilbage for de førstnævnte Love, men ogsaa i andre Henseender, navnlig i Hensynet til, at Orlogsmarinen altid kan faae den tilstrækkelige Styrke og denne derhos med lort Varjel leveret, og endvidere, at Handelsmarinen ikke trykkes mere, end Forholdene gjøre dette nødvendigt, og endelig, at Værnepligten for de Søværnepligtige bliver saa lidet følelig som muligt. Jeg beder de ærede Medlemmer blot at sammenholde Spindrulleringsloven af 8de Januar 1802, Cap. 3, som i §§ 19—38 omhandler de Forholdsregler, der maae iagttages og følges med Hensyn til Udfærdigingen til Søkrigstjenesten, med de dertil svarende Paragrapher i dette Lovudkast, saa vil man see, at dette staaer langt tilbage for den omtalte Spindrulleringsforordning; jeg finder dernæst, at Udkastets § 21, forsaavidt Flaaden deri findes indbeelt i Linie og Forstærkning, og § 45, forsaavidt derefter til Heel- og Halvbefarenhed ikke udfordres samme Sømandsdygtighed som før,

og som det endnu fordres for Hertugdømmerne — at, siger jeg, disse Bestemmelser ere i Strid med de bestaaende Planer, samt at § 23, hvorefter Heel- og Halvbefarne ikke længere skulle udfærdiges, men blot indkaldes, staaer i Strid med de aarligt udgaaende Udfærdigingslove. Sa, dersom de fra den lovgivende Magt for de fælles Anliggender herefter udgaaende Udfærdigingslove i Fremtiden skulle fastsætte, at det til Søhæren og Landhæren fornødne Mandskab blot skal indkaldes og ikke udfærdiges, saa ere mine Indvendinger ikke af videre Betydning — det er en Selvfølge, men saalænge de fra den lovgivende Magt for de fælles Anliggender udgaaende Love foreskrive, at saavel Mandskabet til Landhæren som til Søhæren skal udfærdiges paa Sessionen, saalænge, siger jeg, er Værnepligtsloven i Strid hermed, naar den gaaer ud paa, at Mandskabet blot skal indkaldes og ikke udfærdiges. Den høitagtede Justitsminister og et æret Medlem her i Salen have yttret, at man i Marineministeriet skulle være særdeles tilfreds med denne Lov som Søværnepligtslov betragtet; jeg nægter ikke, at dette har i høi Grad frapperet mig; man maa da upaatvivleligt i Marineministeriet have overseet, at den Indkaldelsen af det befarne Mandskab, der er omtalt i § 23, er aldeles umulig i Februar Maaned, hvis Faryandene i denne Tid ligge til og Postgangen er spærret. Saameget troer jeg at kunne indestaae for, at man paa Kjøbenhavns Børs ikke med Tilfredshed vil erfare, at al Søfart vil blive standset i hvert Aars Februar Maaned, hvis denne Lov gaaer igjennem, men dette er aldeles uundgaaeligt som Følge af den Indkaldelse, der herefter skal finde Sted. Jeg troer ogsaa at kunne erklære — hvilket i ethvert Fald er min Overbevisning — at det søværnepligtige Mandskab ingenlunde med Glæde vil see denne Lov udkomme. Følgen af en saadan Indkaldelse, som den, hvorom her er Tale, vil blive den samme, som vi have seet i det sidste Aar, at mange Heel- og Halvbefarne komme til at spadserere paa Kjøbenhavns Gader fra 1ste Febr. til 1ste November, istedetfor at de i denne Tid kunde have været i Fart og tjent Penge. Af disse Grunde tilligemed de Grunde, jeg tidligere har anført, stemmer jeg imod Loven.